

MÁGIA ALEBO SMRŤ?

LOVKYŇA

ČARODĚJNÍČ

VIRGINIA BOECKER

COOL
BOO

Lovkyňa čarodejníc

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Virginia Boecker
Lovkyňa čarodejníc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

LOVKYŇA V ČARODEJNÍC

VIRGINIA BOECKER

COO
BOO

Pre Scotta a Anglicko

STOJÍM NA OKRAJI preplneného námestia a pozorujem kata, ako podpaluje hranice. Dvaja muži v tmavočervených pracovných plášťoch a ohorených kožených rukaviciach krúžia okolo úzkeho dreveného pódia a horiace fakle držia vysoko nad hlavou. Štyri čarodejnice a traja čarodeji stoja navrchu každej hranice, prikovaní k stĺpom, s hromadou dreva naukladanou okolo nôh. Odhodlane pozerajú do davu.

Netuším, čím sa previnili. Neboli to moji zajatci. No napriek tomu viem, že sa od nich nedočkáme ospravedlnenia. Nebudeme svedkami žiadostí o milosť ani oľutovania činov na poslednú chvíľu. Dokonca ani v momente, keď sa popravcovia fackami dotknú hranice a plameň vyšľahnú vysoko k sivej oblohe, nevydajú ani hláska. Zostanú tvrdohlaví až do konca. Nebolo to vždy tak. Ale čím sú reformistické povstania silnejšie, tým sú reformisti vzdorovitejší.

Aj tak nezáleží na tom, čím sa previnili. Akú mágiu použili. Kúzla, duchovia, elixíry, čarovné bylinky: Všetko je zakázané. Kedysi sa tieto veci tolerovali, ľudia ich dokonca vyhľadávali. Čary vnímali ako niečo užitočné a prospešné. Ale to bolo dávno. Potom prišla skaza. Rozpútala ju mágia, ktorá nás takmer zničila. Dostali od nás varovanie, no nedali si povedať. A teraz stojíme tu, na špinavom námestí, pod sivou oblohou a nútime ich, aby prestali.

Napravo, asi šesť metrov odo mňa, stojí Caleb. Prižmúrenými očami hľadá do ohňa a vraští čelo. Podľa výrazu na tvári by mohol byť smutný, unudený alebo hrať v mysli piškvorky. Ťažko povedať. Dokonca ani ja neviem, nad čím premýšľa, a to ho poznám dlhšie než ktokoľvek iný.

Odíde, skôr než sa to zvrhne. Už počujem šomranie, dupot nôh a kde-tu zúfalý výkrik rodinných príslušníkov obeť. Ľudia dvíhajú palice a v dlaniach zvierajú kamene. Ruky držia napriahnuté z úcty k ženám a mužom na hranici. A vo chvíli, keď ich duše odídu, sa rozpúta vojna. Proti popravcom, proti strážcom lemujúcim ulice, proti všetkým vyznávačom spravodlivosti odohrávajúcej sa pred našimi očami. Ľudia sa mágie boja, to je pravda. No ešte väčšmi sa desia jej dôsledkov.

Napokon si to všimnem: ruka prejde po tmavých blond vlasoch a pomaly vklzne do vrečka.

Je čas.

Som v strede námestia, keď sa strhne mela. Zozadu do mňa niekto sotí. A vzápätí ešte raz. Strácam rovnováhu a narážam do chrbta muža stojaceho predou mnou.

„Dávaj pozor, ty, ty!“ Bičuje ma pohľadom, ktorý sa mu z tváre vytratí v okamihu, keď na mňa pozrie. „Prepáč, moja. Nevidel som ťa.“ Zastaví sa a zblízka si ma premeriava. „Namojdušu, si ešte len dieťa. Mala by si ísť domov. Toto nie je nič pre teba.“

Prikývnem a vytratím sa. V jednom má pravdu: Toto naozaj nie je nič pre mňa. A hlavne som už mala byť niekde inde.

Nasledujem Caleba širokou ulicou, cez Zábítky, bludisko úzkych bahnistých cestičiek lemovaných nízkymi radovými domami z tmavého dreva a so šikmými strechami, ktoré na ulicu pod nimi vrhajú nepretržitý tieň. Kľučkujeme pomedzi ne: Kravia ulička, Bažantia dvorana, Husia alej. Všetky ulice v tomto okolí majú vtipné pomenovania, pochádzajúce z čias, keď sa Hraničné námestie využívalo na spracovanie dobytky.

Dnes je známe pre iný typ porážky.

Ulice sú vyľudnené ako vždy, keď horia hranice. Tí, ktorí neprišli na námestie, sa zhromaždili pred Havraním zámkom, aby proti nim pro-

testovali, alebo v jednom z hostincov na Vášku, aby na nich zabudli. Dnes je obzvlášť trúfalé zatýkať. Vonku sú davy ľudí a my riskujeme, že nás niekto uvidí. Ak by sme šli po obyčajnej čarodejnici, pravdepodobne by si nás nikto nevšimol.

Ale toto nie je obyčajné zatknutie.

Caleb ma vtiahne do prázdneho vchodu. „Pripravená?“

„Samozrejme.“ Vystrúham úsmev.

Uškrnie sa. „Tak teda vytas ostrie.“

Siahnem pod plášť a vytiahnem svoj meč.

Caleb súhlasne prikývne. „Hliadka nás čaká na Bažantej. Len pre istotu. Marcus stojí na Husej a Linus pokrýva Kraviu.“ Odmlčí sa. „Bože môj, horšie ich už nemohli pomenovať.“

Potláčam smiech. „Nebudem potrebovať ich pomoc.“

„Ani o tom nepochybujem.“ Caleb šmátra vo vrecku a vyloví z neho jednu obyčajnú kovovú mincu. Prevracia ju medzi prstami a potom mi ju podrží pred nosom. „Dohodneme sa ako zvyčajne?“

Posmešne odfrknem. „To by sa ti páčilo. Päťkrát viac obetí, to je päťkrát väčšia odmena. A navyše sú to nekromanti. Takže je tam aspoň jedna mŕtvola, poriadne veľa krvi, hromada kostí... chcem minimálne jednu pravú zlatú mincu, ty lakomec.“

Caleb sa zasmaje. „S tebou je radosť zjednávať, Greyová. Dobre. Uzavrime to na dvoch zlatých a jednom pive. Platí?“

„Platí.“ Podávam mu ruku, ale namiesto aby ňou potriasol, pobožká ju. V žalúdku pocítim zvláštne jemné šteklenie a líca mi vzbĺknú. No on si to nevšíma. Vloží mincu späť do vrecka, vytiahne dýku, ktorá mu visí za opaskom, a obratne si ju povyhodí.

„Poďme. Nekromanti čakajú.“

Zakrádame sa pred priechliami budov a pod nohami nám člapoce bahno. Konečne prídeme k domu, ktorý hľadáme. Vyzerá rovnako ako ostatné: ošúchaná biela omietka s drevenými dverami natretými olúpanou červenou farbou. Rozdiel je len v tom, čo sa nachádza vnútri. Väčšinou zatýkam čarodejov, ktorí sú ešte živí, telesne hmotní. Ale

dnes nie. Žalúdok sa mi stiahne ako pred každým záťahom: sčasti je to vzrušenie, sčasti nervozita a strach.

„Ja ti dvere vykopnem, ale ty vojdeš prvá,“ vysvetľuje Caleb. „Je to tvoj záťah. Buď v strehu. Ani na sekundu nespúšťaj meč. A okamžite im prečítaj zatykač.“

„Ja viem.“ Netuším, prečo mi to opakuje. „Nerobím to prvýkrát.“

„Iste. Lenže teraz to nebude ako predtým. *Oni* nebudú ako tí predtým. Vojdeš dnu a vyjdeš von. Nič nevystrájaj. A už žiadne chyby, okej? Nemôžem ti stále kryť chrbát.“

Rozmýšľam nad všetkými chybami, ktorých som sa za posledný mesiac dopustila. Naháňala som po aleji čarodejnicu, ktorá mi takmer utiekla. Zasekla som sa v komíne, keď som hľadala tajnú skrýšu s knihami kúziel. Chcela som prichytiť čarodejov pri varení elixíru, ale nakoniec som našla iba párik starých mníchov, ktorí varili pivo. Je to len pár chýb. No ja chyby nerobím.

Alebo, lepšie povedané, predtým som ich nerobievala.

„Dobre teda.“ Zdvihnem meč a upotené dlane sklžnu po rukováti. Utriem si ich do plášťa. Caleb napriahne nohu a z celej sily kopne do dverí. Tie sa rozletia a ja vtrhnem dnu.

Vnútri je tých päť nekromantov, ktorých hľadám. Krčia sa pri ohni v strede miestnosti. Z obrovského kotla nad plameňmi stúpa ružový dym. Každý z nich má oblečené dlhé hnedé rúcho a nadmerné kapucne im zakrývajú tváre. Stonajú, šomrú, držia kosti – buď ramenné, alebo stehenné kosti veľmi malého človeka – a trasú nimi ako partička prekliatych mongolských šamanov. Ak by som nebola taká zhnusená, možno by som sa aj zasmiala.

Držiac pred sebou meč, krúžim okolo nich. „Hermes Trismegistus. Ostanes Persian. Olympiodorous Thebes...“

Zastávim a cítim sa ako idiot. Nekromanti si dávajú tie najabsurdnejšie mená. Stále sa snažia jeden druhého predstihnúť.

„Hej, vy piati,“ zakričím. „Z poverenia kráľa Malcoma, vládcu Anglicka, vás zatýkam za trestný čin bosoráctva.“

Pokračujú v šomraní a ani sa na mňa nepozrú. Hodím okom po Calebovi. Stojí pri dverách a ešte stále vyhadzuje dýku do vzduchu. Vyzerá takmer pobavený.

„Týmto vám nariaďujem ísť s nami do Kráľovskej väznice, kde počkáte na súd, o ktorom rozhodne inkvizítor, lord z Blackwellu, vojvoda z Norwichu. Ak vás odsúdi, budete buď popravení, alebo upálení, podľa láskavého výberu nášho kráľa a vaše pozemky a statky prejdú do jeho vlastníctva.“ Na chvíľu sa odmlčím, aby som sa nadýchla. „Tak vám Boh pomáha.“

Teraz by mali začať protestovať, neprestajne opakovať, že sú nevinní, a dožadovať sa dôkazov. Vždy to prebieha rovnako. Ešte nikdy som nezatýkala čarodejov, ktorí by mi povedali „Jasné, dopustili sme sa protiprávneho bosoráctva, čítali sme zakázané knihy a kupovali nelegálne bylinky, ale chvalabohu ste konečne tu a prišli ste nás spasiť!“ Namiesto toho kričia, „Prečo ste tu?“, „To nie ja!“ a „Niekde sa stala chyba!“ No ja chyby nerobím. Ak sa objavím na ich prahu, tak preto, lebo ma svojím konaním privolali.

Rovnako ako títo nekromanti.

Pokračujem. „Utorok dvadsiateho piateho októbra tisícpäťstopäťdesiatosem: Ostances Persian kúpil prilbicu modrú, známy jed, na trhu v Závadoch. Nedeľa trinásteho novembra tisícpäťstopäťdesiatosem: Hermes Trismegistus dal vyrobiť Solomonovu pečať, talizman, ktorý sa používa na zvolávanie duchov na Hadriánovom vale za hranicami mesta. Piatok osemnásteho novembra tisícpäťstopäťdesiatosem: Všetci piati boli zahliadnutí na Cintoríne všetkých svätých na Vešteckom vŕšku, ako vykopávajú mŕtve telo Pseudo-Democríta, rodeného Daniela Smitha, ďalšieho známeho nekromanta.“

Stále nič. Šomrú ďalej ako roj starých včiel. Odkiaľsem si a pokračujem, tentoraz ešte hlasnejšie.

„Podozriví vlastnia nasledujúce texty, ktoré sa nachádzajú v *Librorum Prohibitorum*, kráľovom zozname oficiálne zakázaných kníh: *Magister Sententiarum* Alberta Magnusa. *Nová kniha bežných zaklí-*

nadiel Thomasa Cranmera. *Príručka reformistického rytiera* od Desideriusa.

Teraz už určite zareagujú. Nič nedokáže čarodejov vytočiť viac než vedomie, že som bola u nich doma a našla veci na miestach, o ktorých si mysleli, že ich nikto nikdy nenájde: V malých vyhlbených dutinkách v podlahách. V kurníkoch. A v slamených matracoch. Čarodej nedokáže niečo schovať tak, aby som to ja nenašla.

Asi je zbytočné oboznamovať ich so všetkými zločinmi, ktorých sa dopustili, vzhľadom na to, že som ich pristihla pri tom najzávažnejšom z nich. Nevieť, čo robiť. Nemôžem tu celý deň stáť a počúvať pohmkávanie týchto starých bláznov, no takisto ich nemôžem nechať dokončiť kúзло. Nesmiem ani skočiť medzi nich a rozsekať ich na márne kúsky. Máme ich zatknúť, nikdy nie zabiť. Blackwellovo pravidlo. Ani jeden z nás sa ho neodváži porušiť. Napriek tomu zovriem rukoväť ešte silnejšie a pocítim neodolateľnú chuť začať sa okolo seba zaháňať. A vtom uvidím z ružového oparu v kotle vystupovať akýsi tvar.

Dvíha sa do vzduchu, kníše sa a vlní v neprítomnom vánku. Síce neviem, čo to je, táto vec, ktorú sa snažia oživiť – tipujem, že Pseudo-Democritus, rodený Daniel Smith, ktorého som ich videla exhumovať –, ale je to ohavné. Niečo medzi mŕtvolou a duchom, priehľadné a hnijúce zároveň, s machovitou kožou, vyklbenými údmi a obnaženými vnútornosťami. Dolieha od neho zvláštne bzučanie a zrazu si všimnem, že je pokrytý muchami.

„Elizabeth.“

Zaskočí ma Calebov hlas. Teraz už stojí pri mne, dýku drží pred sebou a hľadí na tú vec pred nami.

„Čo myslíš?“ pošepkám. „Je to duch?“

Potrasie hlavou. „Nemyslím si. Je to príliš, neviem...“

„Šťavnaté?“

Caleb sa zaškerí. „Fuj. Vieš, že by som bol radšej, keby si použila slovo *viskózne*. Ale áno. A na privolanie ducha by nebolo potrebných

päť čarodejov, takže to tipujem na akéhosi nemŕtveho, čo ja viem, ghoul? Ťažko povedať. Nevieľm to posúdiť, lebo ešte nemá konečný tvar.“

Prikývnem.

„Musíme ich zastaviť, skôr než to dokončia,“ pokračuje. „Vezmi si tých dvoch naľavo a ja sa postarám o zvyšných troch.“

„Ani náhodou.“ Otočím sa tvárou k nemu. „Toto je môj záťah. Vezmem si všetkých piatich. Tak znela dohoda. Môžeš sa postarať o tú viskóznu vec v kotle.“

„Nie. Nemôžeš ísť proti všetkým piatim naraz.“

„Prihoď tri zlatky a ukážem ti, že môžem.“

„Elizabeth.“

„*Neelizabethkuj* na mňa.“

„Elizabeth!“ Caleb ma schmatne za plecía a otočí ma čelom vzad. Nekromanti prestali šomrať a v miestnosti nastalo ticho. Zízajú naším smerom. Namiesto kostí držia v rukách zakrivené nože a mieria nimi na nás.

Vymaním sa z Calebovho zovretia a vykročím s mečom vysoko nad hlavou.

„Čo tu robíš?“ pýta sa jeden z nich.

„Prišla som vás zatknúť.“

„Na základe akých obvinení?“

Podráždene zafučím. Je na omyle, ak si myslí, že mu opäť prečítam tie siahodlhé litánie o jeho zatknutí.

„Z hentej veci.“ Ukážem mečom na neforemné zjavenie. „Z tej vás obviňujem.“

„*Veci?*“ vyšteknú jeden z nich zlostným hlasom. „To nie je *vec*. To je ghoul.“

„Vidíš? Hovoril som to,“ pošepká Caleb, ktorý stojí za mnou. Nevšímam si ho.

„A je to zároveň posledná *vec*, ktorú uvidíš, predtým ako zomrieš,“ dodáva iný nekromant.

„Tak na to sa rada pozriem,“ odvrknem a načiahnem sa za opaskom. Len na sekundu skloním zrak, aby som z neho odňala putá, ale vtom jeden z nekromantov po mne hodí nôž.

„Pozor!“ zakričí Caleb.

Ale už je neskoro. Nôž sa mi tlmeným nárazom zabodne do hrude, tesne nad srdcom.

„VEČNÉ ZATRATENIE.“

Pustím meč, vytrhnem nôž z hrude a hodím ho na zem. V bruchu pocítim nával tepla, sprevádzaný ostrým šteklením. Rana sa v momente zahojí. Nezostane po nej žiadna krv a takmer vôbec to nebolí. Keď to uvidia nekromanti, zmeravejú. Vedia, kto som – a cítili to už vo chvíli, keď som vošla dnu –, ale vidieť o tom dôkaz na vlastné oči je niečo úplne iné: na koži nad pupkom mám vypálenú jazvu, čierny symbol XIII. Je to stigma, ktorá ma ochraňuje a prezrádza moju totožnosť. Predstaviiteľka zákona Trinástej tabule. Lovkyňa čarodejníc.

Ustupujú dozadu. Už pochopili, že sa ma musia báť.

A robia dobre. *Mňa* sa naozaj treba báť.

Zažením sa a päsťou udiem do brucha nekromanta, ktorý stojí ku mne najbližšie. Prehne sa v páse, ja ho laktom ovalím po zátylku a sledujem, ako padá na zem. Obrátim sa k ďalšiemu. Z celej sily mu dupnem na nohu, držím ju tam, aby nemohol ujsť, a druhou nohou mu zbokú kopnem do jabĺčka. Padne na kolená a kričí od bolesti. Bleskovo mu chytím ruky a nasadím na ne putá. Na mosadz mágia neplatí. Už mi neutečie.

Obrátim sa na ostatných troch. Ruky držia pred sebou a pomaly ustupujú. Kútikom oka vidím Caleba, ktorý ma pozoruje. Uškŕňa sa.

Odopnem ďalšie putá a vykročím. Zblízka vidím, akí sú v skutočnosti starí. Sivé vlasy, vráskavé tváre, vodnaté oči. Vyzerajú minimálne na sedemdesiat rokov. Chcela by som im povedať, že namiesto exhumovania mŕtvol a zvolávania duchov by mali radšej chodiť do kostola a modliť sa, ale to nemá zmysel. Aj tak by ma neposlúchli.

Zdrapím jedného nekromanta za zápästia a nasadím na ne putá. Skôr než sa dostanem k zvyšným dvom, odvrátia sa mi chrbtom a jeden z nich začne šomrať zaklínadlo.

„*Mutzak tamshich kadima.*“

V miestnosti nastane ticho. Oheň zhasne a vlnitý ružový dym sa stiahne naspäť do kotla, akoby tam nikdy nebol. Nekromant ďalej mrmle. Snaží sa dovŕšiť rituál. Vezmem dýku, ktorú mám za opaskom, a hodím ju po ňom v nádeji, že ho to zastaví. Ale je neskoro. Duch, ktorý sa vznášal nad kotlom, predtým ohydný, ale neškodný, sa zhmotňuje. S dunením dopadne na zem predom mňa.

Caleb zasyčí zopár nadávok.

Prv než sa stihnem pohnúť, tento ohydný ghouľ ma zhodí na zem, pritisne chladné hnijúce ruky na môj krk a zatlačí.

„Elizabeth!“ Caleb vykročí ku mne, ale vtom sa naňho obrátia poslední dvaja nekromanti, s nožmi vysoko nad hlavami.

Chytím ghoulu za zápästia. Ťahám ho, škriabem a udieram do rúk. Snažím sa nadýchnuť, aj keď páchne ako špina, hniloba a smrť. Jeho zovretie je čoraz silnejšie. Počujem Caleba, ako kričí moje meno. Pokúšam sa odpovedať, ale z úst mi vychádza len akési priškrtené chrčanie. Bojujem, metám sa a snažím sa vymaniť z jeho zovretia.

Zahmlieva sa mi pred očami a vidím v nich poskakovať čierne flaky. Šmátram rukou po kamennej podlahe a natahujem sa za svojím mečom. Je však príliš ďaleko. A Caleb mi nedokáže pomôcť. Jedného nekromanta sa mu síce podarilo spútať, ale ešte stále odráža útoky toho posledného, ktorý naňho pomocou kúziel hádže rôzne predmety: nábytok, dymiace polená a kosti. Som v tom sama. Verím, že to dokážem. No ak rýchlo nevymyslím, ako to urobiť, ten nechut-

ný ghoul ma namojdušu uškrtí. Ani moja stigma ma pred ním neochráni.

A vtom dostanem nápad.

Z posledných síl sa nadýchnem, vydám zo seba zvyšný, dúfam, presvedčivý vzdych a znehybniem. Povolím sánku a predstieram prázdny pohľad. Nevieť, či to zaberie, pretože táto vec je mŕtva a mŕtvi sa možno nedajú oklamať. Neprestáva ma hrdúsiť a ja si pomyslím, že som urobila chybu. Musím sa z celej sily premáhať, ale nepohnem sa.

Nakoniec jeho zovretie povolí. Využijem to a vsuniem ruku do vrečka so soľou, ktoré mi visí na opasku. Naberiem si z nej do dlane a chrstnem mu ju do tváre.

Ghoul vydá neľudský škrekot, keď mu soľ rozpúšťa zvyšky kože a preniká do lebky, očí a mozgu, aby ich zmenila na sivú lepkavú hmotu. Teplé páchnuce kusy mäsa mi stekajú na tvár a do vlasov. Buľva mu vybehne z očnej jamky a visí mi pred nosom ako kľbko lepkavého slizu. Potlačím vývratky, uchopím meč a švihnem. Ostrie mu ľahko prejde krkom a on sa so závanom teplého vzduchu a posledného uši trhajúceho výkriku zrazu vyparí.

Keď posledný nekromant začuje desivý jakot, zastaví sa a predmety, ktoré krúžili po miestnosti, nechá padnúť na podlahu. Caleb nezaváha. Zdrapí ho za temeno, zdvihne koleno zasadí ním úder do nekromantovho temena. Potom mu dá pästou do tváre tak silno, že sa nekromant zapotáca, spadne do ohňa a skôr než sa stihne spamätať, Caleb si čupne vedľa neho a na ruky mu nasadí putá.

Vtom sa Caleb na chvíľu zastaví a so sklonenou hlavou lapá po dychu. Upotené blondavé vlasy má prilepené na čele a tvár má poliatu krvou. Ešte stále som natiahnutá na zemi a ruky a šaty mám zakydané od špiny, hniloby a bohviečoho ďalšieho. Caleb napokon zdvihne zrak a pozrie na mňa.

Obaja sa začneme schuti smiať.

Caleb vyjde von a zapíška na hliadku. Pribehnú strážcovia oblečení v čierno-červených uniformách s kráľovským erbom na hrudi a červenou ružou, kvetinou panovníckeho rodu, vyšitou na rukáve. Po jednom ťahajú nekromantov z domu, hádžu ich do voza a upevňujú reťazami. Keď sa chopia posledného, na tvárach sa im zrači zdesenie.

„Je mŕtvy,“ povie jeden z nich.

Mŕtvy? To nemôže byť pravda. Ale keď sa pozriem na nekromanta, po ktorom som hodila dýku, vidím, ako nehybne leží na chrbte, oči natočené smerom k nebu a nôž, ktorým som mierila na jeho nohu, mu trčí z brucha.

Vечné zatratenie.

S hrôzou pozriem na Caleba, ale on si ma nevšíma.

„Áno, je mŕtvy,“ odpovie pokojným hlasom. „Bohužiaľ, ale mali sme šťastie.“

„Šťastie?“ opýta sa jeden strážca. „Ako to myslíš?“

„Šťastie, že sme prišli len o jedného,“ pokračuje Caleb vyrovnaným tónom. „Keď sme vošli dnu, pokúsili sa jeden druhého zabiť. Asi boli dohodnutí. Však vieš, akí sú nekromanti. Príliš posadnutí smrťou.“ Pokrčí plecami. „Polovicu času sme sa ich snažili držať od seba. Len sa pozrite, ako to tu vyzerá. A chúďa Elizabeth. Je úplne vyčerpaná.“

Strážca prejde pohľadom od Caleba ku mne, akoby si práve uvedomil, že tam stojím.

„Budem to musieť oznámiť lordovi Blackwellovi,“ povie. „Nemôžem mu predsa dodať mŕtveho zajatca.“

„Samozrejme,“ pritaká Caleb. „Napokon, aj ja sa chystám na Havraní zámok. Môžem vás sprevádzať? Má to svoje výhody. Ak pôjdeme spolu, nebudeme musieť každý osobitne vyplňať tie isté kopy nezmyselných formulárov. Vyplníme ich raz a hotovo, súhlasíte?“

„Aké formuláre?“ Strážca sa nepohodlne zavrtí. „V sobotu?“

„Iste. Po tom, čo im podáme hlásenie, to budeme musieť celé spísať. Ale nebojte sa, zo skúseností viem, že nám to nezaberie viac času než pár hodín. Tak čo, vyrazíme?“ Caleb podíde k dverám.

Strážcovia sa obzerajú jeden po druhom a niečo si šepkajú.

„Asi to predsa len necháme na neskôr. Aj tak nám už ďaleko neujde,“ skonštatuje jeden z nich.

„Ale čo s telom? Nieкто si určite všimne, že sa nehýbe,“ namietajú druhý.

Caleb sa usmeje. „Toho by som sa neobával. Vo väzení si zajatcov už nikto nevšíma. A máte pravdu, ďaleko neujde. Z Kráľovského väzenia sa ešte nikto nikdy von nedostal. Iba ak na hranicu.“

Strážcovia sa smejú a Caleb sa chce s nimi. No mňa strasie od hrôzy. Vsuniem ruku do vrečka na kabáte a zovriem päť.

Caleb ich vyprevadí von, kde si posadajú na kone. Po chvíli si potrasú ruky a strážcovia odcválajú. Spod ťažkého dreveného voza strieka bahno a dopot konských kopýt sa ozýva prázdnu alejou.

Caleb vojde do domu s nečitateľným výrazom na tvári. Pozorujem ho, ako napráva jednotlivé kusy nábytku a zbiera naše zbrane. Viem, je nahneváný, že som toho nekromanta zabila – musí byť. Bolo to odo mňa hlúpe a nerozvážne. Urobila som chybu, aj keď ma dopredu varoval. A najhoršie je, že nemám výhovorku. Aspoň nie takú, ktorú by mi uveril. Každú chvíľu začne po mne kričať. Nemôžem tomu zabrániť, ale aspoň sa pokúsím zmierniť jeho hnev.

„Okej, uznávam. Nie je to moja najlepšia práca,“ poviem na svoju obhajobu. „Ale pozri sa na to takto: Aspoň mi teraz nemusíš pridať tie dve zlatky. Stačí, ak mi zaplatíš tú jednu kovovú.“

Caleb sa posadí na stoličku, ktorú držal v ruke, a osopí sa na mňa.

„Čo sa to, dopekla, stalo?“

„Netuším,“ odpovedám. „Asi som spravila chybu.“

Caleb sa zamračí. „Varoval som ťa.“

„Ja viem. Mrzí ma to. Nedokážem to vysvetliť.“

Zblízka sa mi zadíva do očí, akoby v nich hľadal vhodnejšie vysvetlenie. Po chvíli potrasie hlavou.

„Vieš, že to nestačí. Ak sa nieкто opýta, čo sa dnes stalo, musíš to opísať rovnako, ako som to ja opísal strážcom.“

„Ja viem,“ opakujem.

„Je to veľmi dôležité,“ pokračuje. „Ak sa o tom niekto dozvie, okamžite nás udá Blackwellovi. A ty dobre vieš, čo to znamená.“

Viem. Dá si ma predvolať, prepichne ma ostrým čiernym pohľadom vrany a bude sa dožadovať pravdy. Nielen o tom, čo sa tu stalo dnes. Bude chcieť vedieť všetko. Čoho som sa dopustila, akých ľudí som stretla, na aké miesta som chodila. Opýta sa, prečo mám problém sústrediť sa. Svojimi otázkami ma pomaly zoderie z kože, až kým sa ku všetkému nepriznám.

Ale on nesmie vedieť všetko. Nikto nesmie vedieť všetko. Dokonca ani Caleb.

„Poďme odtiaľto,“ navrhne. „Ulice sa čoskoro opäť zaplnia a my riskujeme, že nás niekto uvidí.“

Chytí ma za ruku a vedie von. Preplietame sa ulicami, až kým narazíme na Obchodnú, širokú vydláždenú cestu, ktorá vedie od Hranického námestia až k Havraniemu zámku.

Už z diaľky vidím dav, ktorý sa tiahne od brány až do prilahlých ulíc. Množstvo mužov aj žien vykrikuje a skanduje, odsudzuje kráľa, jeho radcov, dokonca kráľovnú, za neúprosne zákony proti mági.

„Ide do tuhého,“ utrúsi Caleb.

Prikývnem. Upálenia nebývali divácky veľmi populárne, ale to bolo v čase, keď proti nim nikto neprotestoval. Nie ako dnes. Kedysi, keď ľudia nesúhlasili s kráľovou politikou, robili to potichu: na uliciach rozdávali letáky a šomrali nad pivom v miestnom hostinci. Znie to neuveriteľne, že sa celé mesto zhromaždilo pred bránami zámku, vyzbrojené palicami, kameňmi a...

Mlatmi?

„Čo to robia?“ Pozerám na skupinku mužov s mlatmi v rukách, ktorí stoja pozdĺž obrovských vrát, kde visí dvanásť kamenných dosiek: dvanásť tabúl Anglicka.

Na týchto dvanástich tabuliach sú zákony kráľovstva, vytesané do kameňa a vyvesené na hradbách Havranieho zámku. Každá doska vy-

svetľuje iný zákon: vlastníctvo pôdy, trestné činy, dedičské práva a ďalšie. Po tom, čo sa Blackwell stal inkvizítorom, pridal k nim Trinástu tabuľu, ktorá objasňuje bosoráctvo a určuje výšku trestu. A to umožnilo vznik profesie, ktorú nazývame lovec čarodejníc, a ďalej vyústilo do upalovania a protestov na Hraničnom námestí. Ale samotná doska sa pred dvoma rokmi stratila – pravdepodobne padla za obeť vandalizmu. Jej zmiznutie však platnosť zákona nezrušilo.

Aj keby protestujúci zničili zvyšných dvanásť tabúľ, upálenia to nezastaví, pretože ostatné dosky s bosoráctvom už vonkoncom nemajú nič spoločné. Napriek tomu sa muži nevzdávajú, búsia do tabúľ sprava-zľava, ale nevidno na nich ani škrabanec. Nie div. Tie dosky sú obrovitánske: takmer dva metre vysoké a minimálne tridsať centimetrov hrubé, vyrobené z pevného kameňa.

Caleb potrasie hlavou. „Vymklo sa mu to z rúk,“ zamrmle.

„Komu?“ opýtam sa.

„No komu asi? Predsa kráľovi Malcolmovi.“

Vypúlim oči. Už tretí raz za posledné tri mesiace Caleb prehovoril proti kráľovi. Nikdy predtým sa podobne nevyjadril.

„Som presvedčená, že robí všetko, čo je v jeho silách.“

Caleb odfrkne. „Je ťažké utíšiť protesty či potlačiť vzbury, ak všetok čas tráviš poľovačkami, hazardnými hrami a v posteli s milenkami.“

Zalapám po dychu a opäť mi začnú horieť líca. „To je velezrada!“

Pokrčí plecami. „Možno. Ale dobre vieš, že je to pravda.“

Neodpovedám.

„Malcolm sa ho už konečne musí zbaviť,“ pokračuje Caleb. „Inak to urobíme my.“

Jeho znamená Nicholasa Perevila, čarodeja a vodcu reformistov. Tak sa prezývajú zástancovia mágie. Nie všetci reformisti sú čarodeji, no napriek tomu majú rovnaký cieľ: zmeniť zákony, ktoré zakazujú mágiu, zrušiť Trinástu tabuľu a skončiť s popravami.

Nicholas Perevil bol obyčajný čarodej, ktorého sme mali chytiť a upáliť na hranici. No skôr, než sa Malcolm stal kráľom, jeho otec po-

žiadal Nicholasa o pomoc. Pozval ho na kráľovský dvor, aby spolu našli spôsob, ako umožniť reformistom a prenasledovateľom – tak reformisti nazývajú odporcov mágie – spolunažívať v mieri.

Nicholas sa čoskoro stal najsilnejším čarodejom v Anglicku. Nielen čo sa týka magických schopností, ale aj politického vplyvu. Kráľ mu bol naklonený a dovolil mu prepísať anglické zákony. Vymenovali ho za člena kráľovskej rady a on si tam dosadil aj vlastných ľudí. To je nevidané, hovorili jeho protivníci. Neprijateľné.

Mali pravdu.

A o päť rokov nato boli mŕtvi, aj s polovicou Anglicka. Skántril ich mor, súčasť Nicholasovho plánu, ako vyhladiť svojich nepriateľov, oslabiť krajinu a zmocniť sa trónu jednou jedinou presne mierenou kliatbou. Ale Nicholas sa prerátal, pretože Malcolm prežil a prežil aj Blackwell.

A teraz sme tu aj my.

„Možno,“ povie. „Ale je ťažké chytiť niekoho, koho nevieš nájsť.“

„Tak sa musíme trochu viac snažiť.“ Caleb si premeria svoj drsný vlnený plášť a ušklábi sa. „Neprešiel som ročným výcvikom, aby som sa obliekal ako nejaký podradný sluha. Ani ty určite nie si spokojná s tým, čo máš na sebe.“ Ukáže na moje škaredé hnedé slúžkovské šaty.

Keď vypukli povstania, reformisti si vzali na mušku lovcov čarodejníc. Preto nám Blackwell prikázal, aby sme zahodili uniformy a zatajili svoju identitu, a nakoniec nás poslal bývať do Havranieho zámku, kde sme sa zamiešali medzi kráľových služobníkov. A to je dôvod, prečo som dnes stratila pozornosť a urobila chybu. Lebo ak by som sa už nikdy nevrátila do Havranieho zámku...

Opäť vo vrecku zatnem päť.

Odbočíme z Obchodnej na Kráľovskú alej, tmavú zatuchnutú uličku plnú malých obchodíkov so zatiahnutými okenicami a zamknutými dvermi. Na jej konci stoja otlčené drevené vráta a nad nimi zelená tabuľa so zlatom vytepaným názvom KONIEC SVETA. Caleb ich otvorí. Vnútri sa hemžia najrôznejší ľudia: piráti, zloději, opilci, tuláci.

Väčšina je už na mol, aj keď je len krátko po obede. V jednom kúte sa hrajú karty, v druhom sa rozpútala bitka. Medzi nimi sa krčí hudobné trio márne sa snažiace prehlásiť ruvačku a dav, ktorý povzbudzuje vždy toho, kto zasadí úder.

Pohľadom nájdeme Joea, starého bielovlasého majiteľa, ktorý za barom čapuje pivo. Zamierime k nemu. Prisunie k nám dva plné nape-nené krígle a sleduje, ako z nich obozretne upíjame.

„Tak čo?“ prekríži si ruky.

Caleb sa začne dusiť a pivo mu vyprskne z úst.

„Jeho si nevšímaj.“ Laktom štuchnem Calebovi do boku. „Je veľmi dobré.“

Joe sa považuje za pivného znalca a každý týždeň uvarí iný druh, ktorý odskúša na svojich hosťoch s premenlivými výsledkami. Minu-lotýždňová várka s výťažkom opekaného prasaťa bola zatiaľ najhoršia. „Načo jest večeru, ak ju môžete vypiť?“ mudroval. To dnešné chutí po rozmaríne a ničom, čo neviem presnejšie určiť.

„Čo je to?“ nadhodím. „Sladké drievko?“

Joe zafučí. „Nie úplne. Dúfam, že vy dvaja už dnes nemáte veľa práce.“

Zamierime k nášmu obvyklému stolu v zadnej časti miestnosti, pri ktorom sedia Marcus a Linus. Caleb sa poza môj chrbát načiahne za stoličkou a ja sa začnem červenať, lebo si myslím, že je pre mňa. On však preklízne popri mne a sám sa na ňu zosunie. Chvíľu tam stojím a cítim sa hlúpo. Potom si vezmem vlastnú stoličku a prisadnem si.

„Čo sa ti stalo?“ Marcus na mňa pokynie pohárom v ruke.

„Čo tým myslíš?“

„Vyzeráš ako mŕtvola.“ Pokrčí nosom. „A aj rovnako páchneš. Za-jala si nekromantov pred tým, ako ťa zabili a opäť vykopalí, alebo po-tom?“ Marcus sa smeje na vlastnom nevydarenom vtipe a Linus sa k nemu pridáva.

„Keby ťa viac než môj výzor zaujímal tréning, možno by si bol spo-lovice taký dobrý ako ja,“ odsekнем.

Caleb sa smeje, ale Marcus na mňa gáni a utrúsi oplzlú nadávku. Nevšímam si ho, no keď sa pohľadom odvráti, rýchlo si rukou prejdem po vlasoch a strasiem sa od hnyusu, keď mi z hlavy priamo do lona spadne kus krvavého mäsa.

„Bola neuveriteľná. Zatiaľ jej najlepšie zatknutie.“ Caleb nadvihne čašu na moje zdravie, ale ostatní chlapci sa nepridávajú. A bodaj by aj áno. Linus so mnou neprehovoril od minulého leta, keď ma zatlačil do kúta a v zámočkej záhrade sa ma snažil pobozkať. Dostal pästou do tváre. A Marcus... ten ma nikdy nemal rád. Je vysoký, s čiernymi vlasmi a prísny pohľadom, a preto by mu ani vo sne nenapadlo, že ho prekonám ja: nízke blondérové dievča.

No Caleb si nevedomuje, že vyzdvihovaním mojich zásluh oboch štvie proti mne. Navyše sa dnešné zatknutie ani zďaleka nedá nazvať úspechom. Zvažujem ísť si sadnúť k baru, ale vtom Linus povie niečo, čo ma zarazí.

„Práve sme rozprávali o zimnom maškarnom bále,“ vysvetľuje Calebovi. „Už si sa rozhodol, s kým tam pôjdeš?“

Caleb sa usmeje a logne si piva. „Možno.“

Možno? Žalúdok sa mi stiahne do uzlíčka nádeje.

Marcus zvýskne. „Kto je to?“

„Poviem ti, keď ju pozvem.“

„Cecily Mowbrayová, však?“ vyhrkne Marcus.

„Nie. Katherine Willoughbyová,“ nadhodí Linus. „Videl som vás spolu minulý víkend.“

Caleb sa chichoce. „Sme len kamaráti.“

Kamaráti? pomyslím si. *A to už odkedy?* Cecily je dcéra grófa a Katherine priama nasledovníčka vikomta. Obe sú dvorné dámy kráľovnej Margaréty, neskutočne povýšenecké a neskonale krásne. Obzvlášť Katherine. Vysoká sofistikovaná tmavovláska, ktorá nosí róby namiesto nohavíc, šperky namiesto zbraní a vonia ako ruže namiesto hniloby.

„Nevyzerali ste ako kamaráti,“ odpovie Linus. „Teda ak nemáš vo zvyku svojich kamarátov vášnivo bozkávať,“ dodáva s úškľabkom na tvári.

Viem, že táto zlomyseľná poznámka patrila mne, pretože v momente, keď moja dľaň zasiahla jeho tvár, ma obvinil, že som buchnutá do Caleba. Poprela som to, ale neveril mi.

„Ach.“ Caleb sa poškriabe na hlave a ja si všimnem, že sa mu uši sfarbili do ružova. Nikdy pretým som ho nevidela červenať sa. „Okej, priznávam, odhalil si ma.“

Niečo vo mne sa zlomí.

Marcus a Linus sa začnú rehotáť. Potom si Caleba doberajú, ale ja ich už nepočúvam. *Caleb a Katherine Willoughbyová? Ako sa to len mohlo stať?* Caleb je ctižiadostivý a ľuďmi ako Katherine opovrhuje, pretože si nič nemuseli krvopotne vybojovať tak ako on.

Asi zmenil názor.

Stratím sa vo svojich myšlienkach a ani si nevšímam, že odchádzajú, až kým Caleb nestojí nado mnou.

„Vraciame sa do zámku,“ oznámi. „Na kráľovnin dvor. Dnes sa tam bude tancovať.“

Pokrčím plecami. Nechcem mať v hlave predstavu, ako Caleb tancuje s Katherine Willoughbyovou. On predsa tancovačky vyslovene nenávidí.

„Čo budeš robiť ty?“

„Zostanem tu,“ poviem. „Budem počúvať hudbu a popíjať pivo.“

Caleb nadvihne obočie. „Prečo? Je hnusné.“

„Mne chutí.“ Ale má pravdu. Je hnusné. A ťažké. A fádne so zvláštnou kovovou príchuťou, ktorá ma páli v krku. Ale napriek tomu to nie je nič v porovnaní s víchricou v bruchu a nepríjemným pichaním v očiach, ktoré naznačujú, že sa o chvíľu zúfalo rozplačem.

„Okej.“ A na tvári sa mu objaví zachmúrený výraz. „Ale opatrne. Zdá sa, že je silné a...“

„Dám si pozor.“ Mávnutím ruky mu naznačím, aby odišiel. „Neboj sa o mňa.“

„Stále sa o teba bojím,“ povie. A potom odíde. Pozorujem ho a z celého srdca si prajem, aby som bola jedným z tých dievčat, od ktorých by neodišiel.

VSTANEM ZO STOLIČKY, premiestnim sa do mäkkého kresla oproti kozubu a objednám si obed: chlieb, syr a ešte jedno Joeovo zvláštne zelené pivo. Už nepáli a začína mi dokonca chutiť. Ostatní návštevníci si očividne myslia to isté a čím dlhšie ho lôchajú, tým sú hlučnejší a búrlivejší.

Neviem, ako dlho tam sedím, keď sa akýsi muž pri vstávaní zatacká, prevrhne stoličku a začne hlasno grgať. Zamieri k dverám, otvorí ich a ja si všimnem, že vonku je čiernočierna tma.

Naozaj som tu zabila celý deň? Zdalo sa mi, že som tu len pár hodín. Mala by som sa vrátiť do zámku, ale načo? Nič dobré ma tam nečaká. Objednať si ďalšie pivo znie ako lepší nápad. Vyskočím na nohy.

Veľká chyba. Svet sa točí. Vystriem ruku, aby som ho zastavila, ale keď ju priložím na stenu, zmizne. Nie stena, ale ruka. Vojde do steny až po zápästie.

Úchvatné.

Vytiahnem ruku zo steny a opäť ju tam vložím. Znova a znova, až kým sa niekto neozve.

„Stalo sa ti niečo, moja?“

Obrátim sa. Hlas patrí mužovi, ktorý sedí oproti mne v opare dymu.

„Áno. Nie. Nevieľ. Ja len, že... ruky väčšinou neprechádzajú stenami, či áno?“ Mysleľ mám zahmlenú, a preto viem, že moje slová nedávajú zmysel. Vybuchnem do smiechu.

Dym sa rozostúpi a objaví sa mužova tvár: čierne kučeravé vlasy, krátka tmavá brada. Z kútika úst mu visí dlhá zakrivená fajka s drevenou trúbellkou a bielou hlavičkou v tvare psa. Keď prehovorí, ani ju nevytiahne z úst.

„Nie si na tú žbrndu primladá?“

Začnem sa ešte hlasnejšie rehotáť. Toľké roky sa starám sama o seba, že sa mi zdá nesmierne smiešne, keď niekto spochybňuje moju súdnosť. Obzvlášť, ak ten niekto je pirát. Fajka ho prezradila. Len scestovaní ľudia ako piráti alebo zámožní páni si môžu dovoliť podobné výstrelky. Ostatní sa musia uspokojiť s obyčajným variantom. A okrem toho sa tí bohatí nezdržiavajú v hostincoch podobných tomuto. Takže je to pirát.

Zízam na fajku, ktorá poskakuje hore-dole, a zrazu sa strhnem, pretože sa premení na obrovitánskeho čierneho hada, ktorý vyklízne pirátovi z úst a omotá sa mu okolo krku. „Svojmu synovi by som to piť určite nedovolil, aj keď je starší než ty. Koľko máš rokov? Tipujem maximálne štrnásť.“

„Šestnásť. Pozor!“

Načiahnem sa, z celej sily udriem piráta po ústach a zrazím hada na zem. Ten sa zvíja na zemi a nakoniec vybuchne do nádhernej dúhy.

„Krásne.“ Mávam rukami, snažím sa zachytiť svetielka, ktoré tancujú pred mojimi očami. V miestnosti sa ozve zborový spev. Hlasy vychádzajú z dúhy. „Počuješ to? Dúha spieva!“ A ja spievam s ňou. „*La-la-la, kto, ak nie moja láááaska...*“

„Kristepane, ty si ale mimo,“ zahundre pirát.

Zdvihne fajku zo zeme, vloží si ju do vrecka, schmatne ma za ruku a ťahá k dverám. Bránim sa. Nemal by sa ma dotýkať. Už aj preto, že on je pirát a ja som mladé dievča. A ja by som nemala dovoliť neznámemu mužovi, aby ma ťahal bohvie kam. No to by som najprv musela prestať spievať.

„Pod' sa nadýchať čerstvého vzduchu,“ prikáže mi.

„Aj tu je vzduch. Vidím ho! Je ružový. Vedel si, že vzduch je ružový?“ kokcem a pozerám naňho, kým ma vedie von, na preplnenú ulicu. Je naozaj vysoký. „Ako sa voláš?“

„Peter.“ Odvráti sa. „George, tu si. Vďaka, že si prišiel tak rýchlo. Tak čo myslíš?“

„Teší ma, Peter George. Ja som Elizabeth Greyová. Vidíš tie hviezdčky, Peter George? Pozri, na oblohe je tvoje meno. P-E-T...“ Štuchnem prstom do poskakujúcich svetielok. Sú tak blízko, takmer sa ich dotýkam.

„Hej, to je ona,“ doľahne ku mne hlas.

Nadskočím a zapištím. Vedľa mňa stojí chlapec. Odkiaľ prišiel? On si premeriava mňa a ja jeho. Tmavohnedé vlasy, svetlomodré oči. Je pekne oblečený. Má na sebe zelený plášť, modré nohavice a čierne čižmy. Akýsi mi je povedomý, ale neviem ho zaradiť. Otvorím ústa a chcem sa ho opýtať, odkiaľ sa poznáme, ale opäť sa rozrehocem.

„Je opitá?“ vyzvedá chlapec.

„Blúzni. Pila absint.“ Vysvetľuje Peter George. „Prekliaty Joe, nalial ho do piva a nič jej nepovedal. Na to svinstvo je ešte prímradá. Si si istý, že je to ona?“

Absint! Tak preto bolo to pivo zelené. Videla som, ako ho popíjali dvorania. Boli z neho riadne pojašení. Ešte dobre, že na mňa to nepôsobí.

„Je trochu potrudzená, ale určite je to ona,“ pritakáva chlapec. „Dokáže rozprávať?“

„Viem rozprávať,“ vyhĺknem. „Pozrite, aha. Aj teraz to robím. Žijem pre to, aby som rozprávala.“ Ale nie je to pravda, ak nerátame chvíle, keď som s Calebom alebo keď som opitá. Vtedy Joe vraví, že trkocem ako babka na trhu.

Peter George a chlapec sa na seba pozerú.

„Dobre teda. Zoberme ju niekam, kde bude menej rušno, a uvidíme, čo z nej vymámime.“

Chlapec ma podoprie a vedie Kráľovskou alejou, potom cez niekoľko ulíc až k rieke. Ideme okľukou, aby sme sa vyhlí Hraničnému námestiu.

„Pomôžeme ti vrátiť sa do zámku a po ceste sa trochu porozprávame,“ nadhodí chlapec. „Ak ti to neprekáža.“

„Veterník,“ odpoviem a zakopnem o kameň.

„Aleba!“ Zachytí ma. „Verím ti, hoci žiaden nevidím.“

„Nie, tvoje oči. Krútia sa ako veterníky. Ako sa voláš?“

„George.“

„To je zvláštne. Aj ten druhý je George. Peter George. Hopsa!“ Noha sa mi zachytí o lem na plášti a zrútim sa na zem.

„Nie, on je len Peter. Ja som George. Poď, pomôžem ti.“ Zdvihne ma na nohy a ja si zrazu všimnem, že sme rovnako vysokí.

„Si dosť nízky,“ poznamenám.

„Nízky? Ja nie som nízky! Ale možno *ty* si nízka. Už ti to niekto povedal?“

Premýšľam o tom. „Ó, môj Bože, máš pravdu. Ty musíš byť poriadne múdry.“

George vybuchne do smiechu. „To by bolo krásne, keby to šlo s každým tak ľahko.“

Lenpeter sa postaví pred o mňa, chytí ma za plecía a prinúti ma pozrieť sa mu do očí.

„George hovorí, že bývaš v zámku, je to pravda?“ opýta sa.

Prikývnem.

„Čo tam robíš?“

„Slúžku.“ S odpoveďou ani na chvíľu nezaváham. Kedysi som ňou naozaj bola a ešte vždy bývam v slúžkovskej izbe. Niekedy si dokonca prajem, aby som sa ňou opäť stala.

„Slúžka?“ zažmurká *Lenpeter* v údive. „Aká slúžka? Chyžná? Alebo azda komorná?“

„Pomocníčka v kuchyni.“

Je sklamaný. „Ako dlho?“

„Od deviatich rokov.“

„Deviatich?“ Zvraští čelo. „Kde máš rodičov?“

„Na cintoríne.“

„Rozumiem,“ povie Lenpeter už prívetivejším tónom. „Vždy si pracovala iba v kuchyni?“

Prikývne. „Zabíjam kurčatá. A nielen tie, ale aj kačky, pávy a všetko, na čo si len spomeniete. Viem uvariť veľmi chutný vývar a napiecť obstojný chlieb. Dokážem mútiť maslo. A moje podlahy sa blystia čistotou.“ Mrkne na nich, pretože viem, ako sprostoto znie. Ale musím sa riadiť príkazmi.

Lenpeter mávne rukou. „Dobre teda. Ale okrem toho je na tebe niečo zvláštne, čo ťa odlišuje od ostatných slúžok? Niečo výnimočné.“

Len asi sto vecí. No dobre, tak možno nie sto. Možno iba jedna.

„Nie, pane. Som úplne obyčajná.“

Lenpeter sa obráti na Georgea. „Veda musela mať na mysli niekoho iného. Toto určite nie je tá, po ktorú nás poslala. Keby aspoň bola slúžka kráľovnej... Ale táto nám nepomôže. Je to len obyčajné dievča. George?“

George ho nepočúva. Cívie na mňa záhadným pohľadom.

„Možno máš pravdu,“ odpovie George a prestane na mňa zízať. „Odvedme ju do zámku. Je neskoro. Budú ju hľadať.“

Vraciame sa po štrkovej cestičke popri Severnej rieke, aby sme sa vyhli rušným uliciam. Zakopávam a George s Lenpetrom sa striedajú, ťahajú ma na nohy, až kým neprídeme na koniec cesty, ku schodisku vedúcemu k zámockej bráne.

„Sme tu,“ oznámi Lenpeter. „Si pripravený, George?“

„Zaiste.“ George sa na mňa uškerí. Už-už mu chcem úsmev opätovať, keď si v jeho ústach všimnem dlhé čierne tesáky. Zatvorím oči a prajem si, aby zmizol.

„Elizabeth?“ Keď ich opäť otvorím, vidím Lenpetrovu tvár iba pár centimetrov od môjho nosa. „George ťa odprevadí dnu. A nabudúce sa od absintu drž čo najďalej.“

Prikývnem. Na piráta je naozaj milý. Ešte keby sa mu prestala roz-
tápať tvár... „Okej, Lenpeter.“ Opäť zatvorím oči. „Budem sa držať tvo-
jej rady.“

Ticho sa chichoce. „Nie Lenpeter, moja. Len... ach, radšej to ne-
chajme tak. George, uvidíme sa neskôr.“ Obráti sa a my vykročíme
do tmy.

George mi pomôže vyštverať sa k ťažkým železným vrátam, za kto-
rými sa rozprestierajú zámocké záhrady. Strážca ich pre nás odomkne
a George ma vovedie dnu.

„Sme doma,“ vyhlási.

„Sme?“ vyhrknem prekvapeným tónom.

George sa smeje. „Áno. Aj ja tu bývam. Ešte stále ma nespoznávaš?
Ja som nový dvorný šašo kráľa Malcolma.“

ZDAL SA MI AKÝSI POVEDOMÝ. „Nevyzeráš ako šašo.“

„Tak to som rád. Šašo som povolaním, nie výzorom. A príležitostne o tom svedčí aj moja reputácia.“ Uškrnie sa.

„Na dvorného šaša si až príliš mladý,“ nalieham a trochu sa pritom kníšem.

„Ani nie.“ George ma chytí za plece. „Mám osemnásť rokov, to je ten najšašovatejší vek. Mám problémy dospelého muža, na ktoré už neplatia chlapčenské výhovorky,“ vysvetľuje a vedie ma prашnou cestou, ktorá lemuje záhrady. „Musíme ťa dostať do izby skôr, než si niekto všimne, v akom si stave.“ Obzrie sa okolo seba. „Ale neviem ako.“

„Ja viem.“ Schmatnem ho za rukáv. „Pod' za mnou.“

Ťahám ho naprieč trávnikom k múru obrastenému viničom. Zaborím doň ruky a šmátram v hustých listoch.

„Vieš, čo je na tomto zámku zvláštne?“ nadhodím. „Kamenné chrlice. Sú dobre ukryté, ale keď už jeden nájdeš, vždy sa pri ňom zjaví niečo zaujímavé. Vidíš?“

Narovnám sa a ukážem na malý kamenný pysk ukrytý v lístí. Prestrčím ruku cez porast a obopnem dľaň okolo závory. Mám to. Nadvihnem ju a sprevádzajúci tichým cvaknutím sa objaví malý vchod.

Opäť to robí. Zíza na mňa, nadvihuje tmavé obočie a na tvári má sotva badateľný úškrn.

„Čo je?“ vyšteknem.

„Nič. Len... že si zvláštna.“

„Ani nie.“

„Ale áno. Odkiaľ sa dievča z kuchyne dozvie o tajných dverách?“

„Ale no! To ešte nič nie je.“

„Nepovedz.“ Potrasie hlavou, potom ukáže na dvere. „Dámy majú prednosť.“

Prestrčím sa úzkym otvorom a George vlezie za mnou. Ešte raz vykuknem, zastriem za nami vinič a zabuchnem dvere. Vnútri je úplná tma.

„Tam je schodisko,“ vysvetľujem. „Vyjdeš hore a dostaneš sa k ďalším dverám. Tie vedú do veľkej haly a ústia za obrovským gobelínom. Vieš ktorým? Sú na ňom sovy a netopiere a útočia na čarodeja.“ Kráľ Malcolm zbožňuje gobelíny a maľby s násilníckou tematikou. Ja ich nenávidím.

„Hej, viem ktorý. Čo bude s tebou?“

„Ja pôjdem tadiaľto.“ Ukážem palcom ponad plece, aj keď ho v tme nemôže vidieť. „Chodba za mnou vedie do kuchyne a na jej konci sú slúžkovské izby.“

Chvíľu len tak prešľapujem a čakám, kým odíde. Ale on tam stojí ako prikovaný. A napriek tomu, že ho nevidím, cítim na sebe jeho pohľad. Čo chce?

„Už môžeš ísť,“ zopakujem.

Ale on sa nehýbe. „Cítil by som sa lepšie, keby som ťa videl v bezpečí vojsť do izby.“

Prekrížim si ruky. „Nepotrebujem tvoju pomoc.“

„To ani nehovorím,“ odvrkne George miernym tónom. „Len som chcel byť milý. Vyzeráš, že potrebuješ kamaráta.“

„Prečo to hovoríš?“

„Len tak. Pretože si sama drepela v pochybnom hostinci, obracala do seba absinty a nechala sa pirátom a šašom odvliecť bohvie kam...“

„A čo tá do toho, ty vyzvedač?“

„Inak, moje priezvisko je Cavendish. Ale no. Buďme kamaráti. Som tu nový. Ocením, ak mi ukážeš, ako to tu chodí.“

„Si blázon, ak si myslíš, že ti obyčajná slúžka ukáže, ako to tu chodí,“ zamrmlen.

Prajem si, aby odišiel. Chcem ísť do svojej izby a zaspať. Zabudnúť na tento deň. Tma okolo nás je taká čierna, že som z nej načisto vytriezvela a dokonca sa už začínam rozpamätávať na to, čo sa dnes prihodilo. Spomínam si na všetko. Neúmyselne som zabila nekromanta. Caleb pobozkal Katherine Willoughbyovú a priznal, že s ňou pôjde na maškarný bál, kým ja zostanem trčať sama doma.

A zrazu dostanem nápad.

„Ak si kráľov šašo, potom určite vieš aj o maškarnom bále.“

„Hej. Počul som o ňom.“

„Ak chceš naozaj vedieť, ako to tu chodí, začni tam. A keďže sme kamaráti, môžeme tam ísť spolu.“

George si odkašle. „Ja a ty?“

„Áno.“

„Na maškarný bál?“

„Áno.“

„Mlčí. Tretí raz za tento deň mi horia líca.“

„Čo je?“ vyštekne podráždeným hlasom. „Šašovi sa máli tancovať s obyčajnou slúžkou?“

„Nie. Ja len... Nevedel som, že slúžky môžu chodiť na maškarné bály.“

Ó, *zatratenie*. Má pravdu. Slúžky tam nesmú chodiť. Ja by som tam šla ako lovkynia čarodejníc. Aj tak je to jedno, mala by som na tvári masku a nikto by ma pod ňou nespoznal.

„Nemôžu,“ opravím sa. „Ale ty môžeš. A ako som už povedala, mal by si ma zobrať so sebou.“

Opäť si odkašle. „Vieš, si veľmi zlatá. A keby som bol aspoň trochu naklonený myšlienke bálu, bola by si prvá, ktorú by som zvažoval pozvať.“

Chvíľu mi trvá, kým pochopím, že ma práve odmietol.

„Obyčajné nie by úplne postačilo,“ zamrmlm.

„Stačilo by povedať, že moje nie má ďaleko od obyčajného.“

„Nemám náladu na slovné hračky,“ odseknem. Nemala som lôchať toľko piva. Alebo naopak. Mala som ho vypiť oveľa viac a upadnúť do bezvedomia. V každom prípade by to bolo lepšie než zosmiešniť sa pred obyčajným šašom.

„Odchádzam,“ oznámim. „Ako som povedala, choď hore schodmi, prejdi cez dvere, prešmykni sa popod gobelín a hotovo.“ Obrátim sa a vykročím. Keď sa dostanem takmer na koniec chodby, začujem jeho hlas.

„Mohol by som ťa niekedy navštíviť?“

Neodpovedám ani nezastavím.

Chodba sa postupne zužuje a vzduch je čoraz teplejší. Blížim sa do kuchyne. Večera sa podávala pred hodinou, ale stenami ešte stále preniká vôňa jedla a z opačnej strany počuť hurhaj: búchanie hrncov, pokrikovanie slúžok, pobežovanie pomocníkov, ktorí na podnosoch odnášajú zvyšky z jedálne.

Škvírka mi v žalúdku. Možno sa mi podarí prikradnúť dnu a nepozorovane si uchmatnúť niečo na jedenie. Padnem na kolená a dlaňou šmátram po stene, kým nenájdem malú drážku. Je akurát taká veľká, aby som ňou prestrčila ruku a zovrela kľučku malých dverí, ktoré ústia v kuchyni medzi stenou a pecou na chlieb.

Tieto dvere som našla hneď v prvom týždni, keď som nastúpila do kuchyne. Mala som iba deväť rokov a neodvážila som sa ich otvoriť. Nevedela som, čo sa nachádza na opačnej strane, no moja predstavivosť pracovala naplno: hady, duchovia, mazľavé monštrá, ktoré požírajú novorodencov. Čas plynul a ja som na ne zabudla, až kým jedného dňa prišiel do kuchyne Caleb robiť mi spoločnosť.

Pamätám sa na to veľmi dobre. Sedel na zemi, hral kocky sám proti sebe, ľavá ruka proti pravej. Nemal tam byť. Ostatné slúžky boli z jeho prítomnosti nesvoje, pretože odvádzať ich pozornosť. Už v štrnástich

rokoch bol Caleb vysoký takmer meter osemdesiat a do tváre mu padali vlny blondavých vlasov. Vyzeral dobre a vedel to. Ja som mala dvanásť rokov a vedela som to tiež.

A rovnako som už vedela, že je aj poriadne tvrdohlavý. Neobmäkčilo ho žiadne fňukanie ani prosby, a ak si niečo vzal do hlavy, nič ho nedokázalo odradiť. A keďže teraz chcel so mnou zostať v kuchyni a zabávať ma, nikto mu v tom nemohol zabrániť. V ten deň dokázala iba jediná vec rozptýliť jeho pozornosť: tie dvere. Pozbieral kocky, podišiel k nim a otvoril ich. Za nimi sa objavila tmavá zatuchnutá chodba do nepoznaných svetov.

Caleb chcel, aby sme spolu zistili, kam vedie. V tom čase som ešte nemala taký veľký odpor k tmavým úzkym priestorom ako dnes. No napriek tomu som sa dnu nehrnula. Potrebovala som dokončiť prácu a navyše som tušila, že za to dostaneme poriadny výprask. No Caleba som nasledovala vždy a všade. Vždy keď ma niekam zavolať, šla som. A ani vo sne by mi nenapadlo, že príde deň, keď ma prestane volávať. Až vtedy som si uvedomila, že okrem neho nemám nikoho.

Pri týchto myšlienkach ma dokonca prejde hlad. Vykročím k slúžkovským izbám. Chodbu osvetľuje jediná fakľa vo výklenku steny. Pozriem do nej a hlava sa mi zatočí podobne ako v hostinci. Opiem sa o stenu, zavriem oči a snažím sa zastaviť svet. Som unavená. Taká unavená, že svoje meno počujem až na tretíkrát.

„Elizabeth?“

Prudko myknem hlavou. Na konci chodby stojí Caleb. Vykročí ku mne s rukami za chrbtom. Pri pohľade naňho mi poskočí srdce.

„Kde si bola?“ Teraz už stojí predou mnou s tvárou spolovice v tieni. „Čo sa ti stalo? Vyzeráš otrasne.“

„Ty si ale džentlmen,“ zamrmem.

„Dobre vieš, ako to myslím.“

„Čo tu robíš?“ opýtam sa. „Nemal by si sa, čo ja viem,“ mávnam rukou vo vzduchu, „točiť v kruhu a vlniť v sladkých tónoch lúbeznej hudby?“

Caleb sa zasmieje. „Je polnoc. Slečny už dávno spia.“

Tón v jeho hlase ma zaskočí. Akoby naznačoval, že ja nie som slečna, pretože už dávno nespím. Obaja vieme, že je to pravda. Netreba mi to pripomínať.

„Tra-la-la,“ zamumlem.

„Chcel som sa uistiť, že si v poriadku.“

„Bola som zaneprázdnená,“ odvrknem. „Nečakám celé dni na teba, zavretá vo svojej izbe. To by som už dávno zhnila.“

Caleb vyvalí oči. Nikdy predtým som naňho podobne nevyštekla. Ale teraz som taká nahnevaná, že sa nedokážem ovládať.

„A, mimochodom, ja nepotrebujem, aby si na mňa dával pozor. Som úplne v poriadku.“ Vykročím k dverám do svojej izby, no vtom ma opäť prepadne závrat. Pritisnem dlane na stenu a pokúšam sa udržať rovnováhu, ale nohy sa mi zapletú do pláštá a spadnem na zem.

„Áno, vyzeráš úplne v poriadku,“ povie Caleb. V jeho hlase počuť náznak pobavenia. Bola by som poriadne nahnevaná, keby ma nenapínalo na vracanie. „Kolko si toho vypila?“ Pomôže mi postaviť sa na nohy.

„Neviem,“ zahundrem, opriem sa o neho a opäť zatvorím oči. Svet sa točí pomalšie, keď ho nevidím.

„Čo to do teba vošlo?“ utrúsi Caleb. „Najprv ten nekromant, potom toto.“

Rozlepím jedno oko a zahľadím sa mu do tváre. „Mám zlý deň.“

„Nielen jeden,“ pokračuje. „V poslednom čase si trochu...“

„Trochu čo?“

„Smutná.“

Prekvapene zažmurkám. Nikdy by som nepovedala, že sa o mňa zaujíma natoľko, aby si niečo také všimol.

„Prečo to hovoríš?“

Pokrčí plecami. „Neviem. Zdá sa mi, že nie si vo svojej koži. Za normálnych okolností ťa nedokážem utíšiť, ale teraz si skúpa na slovo.“ Usmeje sa. „A vyčítaš mi, že ťa nikdy neprídem pozrieť. No ruku na srdce, už dávno som nedostal pozvanie.“

„Boli časy, keď si pozvanie nepotreboval.“

„Áno. To je pravda. Ale vtedy sme boli deti. Dnes už nemôžem len tak bez pozvania vraziť do tvojej izby. Teraz by som tu dokonca ani nemal byť. Čo by si ľudia pomysleli?“

Presne viem, čo by si pomysleli. Opäť si vložím ruku do vrečka.

„V každom prípade, ak ťa niekto otravuje, povedz mi to. Kedysi ti nerobilo problém hovoriť mi všetko.“

Áno, ale to bolo predtým, než on vyrástol a ja som zostala nízka. On sa stal krásnym a ja som zostala milá. On chcel dvere otvárať a ja som ich chcela nechávať zatvorené.

„Som v poriadku, Caleb. Len som unavená. Zajtra sa budem cítiť lepšie.“

Na chvíľu sa odmlčí.

„Ako myslíš,“ utrúsi napokon. „Môžem ťa aspoň odprevadiť do izby?“

Prikývne. Chytí ma pod rameno a ja sa oňho opriem. Na krátku chvíľu mám pocit, že na tomto svete sme len my dvaja. Akoby to tak bolo od nepamäti. Zvažujem, že mu vyrozprávam všetko, čo sa so mnou deje. Prehrávam si to v mysli a dokonca otvorím ústa, ale vtom zvráti čelo a zúžia sa mu oči.

Obrátim sa vo chvíli, keď jeden z Malcolmových strážcov vystúpi z tieňa pri mojich dverách, oblečený v čierno-červenej uniforme, s kopolijou v ruke.

Ó nie, pomyslím si. *Nie teraz.*

Caleb má na tvári prekvapený výraz.

„Richard,“ prikývne Caleb. „Hľadáš mňa?“

Richard si odkašle. „Nie. Som tu, *ach*, veď vieš.“

„Nie, neviem.“ Caleb sa zamračí. „Vysvetli mi to.“

Richard po mne preletí pohľadom, ale neodpovie.

„Elizabeth?“ Caleb mi pozrie do očí. „Čo tu robí Richard?“

Potrasiem hlavou. Som príliš vydesená.

Caleb ma pustí a vykročí k nemu. Ja sa zosuniem k stene a pritisnem líce na studený kameň.

„Opýtam sa ťa ešte raz: Čo tu robíš?“

Richard neodpovedá a Caleb je čoraz nervóznejší.

„Odpovedz!“

„Caleb, zadrž.“ Odtisnem sa od steny a vykročím k nemu, ale po niekoľkých krokoch sa celý svet opäť roztočí. Zapotácam sa a spadnem na zem.

„Elizabeth!“ Caleb mi príbehne na pomoc.

„Som v poriadku,“ zahundrem, aj keď nie som. Snažím sa žmurkať, ale stále vidím svet hore nohami. Vzduch je ťažký a dusivý a steny ma zvierajú zo všetkých strán.

„Poď, dostaneme ťa dnu.“ Caleb ma vytiahne na nohy. Vykročíme k dverám, ale Richard nám zatarasí cestu.

„Pôjde so mnou,“ vyhlási Richard.

„Nikam s tebou nepôjde,“ odvrkne Caleb. „A ak mi okamžite neuhneš z cesty, prisahám, že to trpko oľutuješ.“

Strhnem sa, lebo očakávam, že Richard začne každú chvíľu kričať alebo zasadí Calebovi poriadny úder. Namiesto toho sa obaja odmlčia. Caleb ma pustí. Otvorím oči a vidím ho krčiť sa vedľa mňa so zväzkom bylín. Okamžite ich spoznávam: špicatá mäta sivá a žltá feruľa. Ruku vložím do vrečka. Je prázdne.

Caleb vstane. „Elizabeth, sú tvoje?“

„Vypadli jej z vrečka.“ Richard vypleští okále. „Videl som to.“

Caleb bylinky prevracia v dlaniach a pozorne si ich prehliada. Zamračí sa.

„Toto je mäta sivá,“ povie. „A feruľa. Ženy ich používajú, však vieš,“ hovorí sklúčeným hlasom „keď sa chcú vzdať svojho dieťaťa. Bylinky čarodejníc.“ Pozrie sa mi do očí. „Prečo ich máš?“

Nasleduje dlhé neznesiteľné ticho a na Calebovej tvári vidieť, že zvažuje, ako málo o mne vie a prečo by viac radšej nevedel.

„Dieťa,“ zopakuje a tvár mu načisto zbledne. „A ty... ideš s ním.“ Pokynie hlavou k Richardovi. „O polnoci. Za kráľom.“

Potrasiem hlavou. Chcem poprieť jeho slová. Nájst výhovorku. Nič mi však neprichádza na jazyk.

Caleb sa zvrtné na opätku a pozrie Richardovi priamo do očí.

„Nič si nevidel,“ povie. „Nikdy tu nebola. Toto sme u nej nenašli. Mám peniaze. Zaplatím ti. Budeš mlčať...“

Caleb z vrecka vyberá mince, ale Richard ustupuje a palec kladie medzi prvé dva prsty: starodávny znak, ochrana proti bosoráctvu.

„Je to čarodejnica,“ vyhrkne. „Nemôžem ju nechať odísť. Nahmatá opasok a odopne z neho putá.“

„Ona nie je čarodejnica,“ oponuje Caleb. „Ona len...“

V polovici vety sa síce odmlčí, ale ja viem, čo chce povedať: Ona nie je čarodejnica, ona len vlastní čarovné bylinky. Caleb pozná pravidlá rovnako dobre ako ja. Už len za to, že ich mám, by ma natiahli na škripec, hodili do väzenia, upálili na hranici.

Chcem utiecť, ale stratím rovnováhu a opäť sa zosuniem na zem. Caleb mi podá ruku, ale Richard ho odtisne, schmatne ma za zátylok a vytiahne na nohy. Chytí mi ruky a nasadí mi na ne putá.

„Elizabeth Greyová, z poverenia kráľa Malcoma, vládcu Anglicka, ťa zatýkam za trestný čin bosoráctva. Týmto ti nariaďujem ísť so mnou do Kráľovskej väznice, kde počkáš na súd, o ktorom rozhodne inkvizítor, lord z Blackwellu, vojvodca z Norwichu. Ak ťa odsúdi, budeš buď popravená, alebo upálená podľa láskavého výberu nášho kráľa a tvoje pozemky a statky prejdú do jeho vlastníctva.“ Na chvíľu sa odmlčí a nakoniec dodá. „Tak ti Boh pomáhaj.“

„Nemôžeš ju vziať do väzenia!“ kričí Caleb. „Nemáš na to právomoc. Nie bez Blackwellovho súhlasu.“

Richard to chvíľu zvažuje.

„Tak ju nevezmem do väzenia,“ oznámi. Už-už si idem vydýchnuť, keď dodá: „Odvediem ju k Blackwellovi.“

VÄZENIE BY BOLO LEPŠIE.

Caleb ma chyti za rameno. „Bezo mňa nikam neodíde.“

Richard mi šklbne rukou. „Na tvojom mieste by som to nerobil,“ zavrčí. „Už teraz je v poriadnej kaši. Ale tým, že za ňou budeš behať ako verný psík, jej nepomôžeš.“

„Má pravdu, Caleb,“ prikývnem. „Len to zhoršíš. O chvíľu sa vrátim.“

Caleb na nás vrhne neprítomný pohľad a zvažuje, čo ďalej.

„Dobre. Počkám. Ale do svojej izby sa nevrátim. Budem čakať tu. Ak do hodiny neprídeš, pôjdem ťa hľadať.“

Richard ma tisne von dverami do vyludneného dvora, cez trávnik a hore schodmi, ktoré vedú do komnát. Havraní zámok je hlavné sídlo kráľa a kráľovnej, ale aj Blackwell si tu zriadil niekoľko izieb, skôr na spoločenské účely než z nevyhnutnosti, keďže jeho dom je vzdialený len niekoľko desiatok metrov po prúde rieky.

Richard ma tisne pred sebou pozdĺž temnej chodby, až kým neprídeme na koniec, k širokým dverám z lesklého tmavého dubového dreva so žiarivými mosadznými kľučkami a dvoma strážcami oblečenými do čierno-červených uniforiem. Keď nás uvidia, narovnajú prekrížené kopije a hroty sa zalesknú v žiare sviečok pozdĺž kamennej steny.

Dvere sa rozletia. Vybehne z nich chlapec a preženie sa popri mne. Tipujem, že je to sluha, aj keď vyzerá ako dieťa. Strážcovia si ho nevšimajú. Akoby tam nebol. A možno tam nie je. Možno som si ho vymyslela. A nič z toho, čo vidím, sa v skutočnosti nedeje.

Vnútri praská oheň a ku mne dolieha vôňa čerstvého rozmarínu roztrúseného na zemi. Blackwell sedí za stolom s hrbami papierov a pracuje, akoby bolo poludnie a nie poľnoc. Ak je prekvapený, že ma vidí stáť vo svojej pracovni s putami na rukách a v sprievode Malcolmovho strážcu, veľmi dobre to skrýva. Pohľadom prebehne od mojej tváre k mojím spútaným rukám a nakoniec pozrie na Richarda.

Blackwell nie je ani starý, ani mladý. Neviem, koľko má rokov, ale dnes vyzerá rovnako ako vždy: nakrátko ostrihané tmavé vlasy bez šedin. Krátka brada. Dlhá úzka tvár a takmer prasací nos. Je vysoký a meria viac než stoosemdesiat centimetrov. Bol by atraktívny, keby nemal oči ako úlomky vlhkého uhlia. Studené, ostré, čierne.

„Daj jej dole tie putá,“ prikáže Richardovi.

„Ale... kým ju pustím, nechcete vedieť, prečo som ju priviedol?“

„Tu rozkazujem ja,“ odpovie Blackwell. „Hovorím ti, daj jej dole tie putá.“

Richard podíde ku mne a s tichým kliknutím otvorí zámky.

„A teraz chcem vedieť, prečo si tu,“ povie Blackwell a stále pozerá na Richarda. „Prečo si mi priviedol jednu z mojich lovkýň uprostred noci, spútanú ako tretotriedneho zločinca. A prečo ty,“ pokynie na mňa bradou, „si mu v tom nezabránila.“

Richard zíza na mňa, akoby hovoril „ty prvá“. Civiem priamo pred seba a nepoviem nič. Ak si myslí, že sa pred touto porotou začnem obhajovať, je na omyle.

„Vysvetli mi to,“ zopakuje Blackwell zastrašujúcim hlasom. „Hneď.“

„Ja, hm, ja som ju šiel odvieť ku kráľovi. Vyžiadal si jej prítomnosť,“ vyjachtá Richard. „A našiel som u nej toto. Náhodou jej vypadli z vrečka.“

Vyberie bylinky a položí ich Blackwellovi na stôl. Zelené, voňavé, dokonca krásne, zviazané kúskom ozdobnej stuhy ako kytička, ktorú chlapec z lásky daruje dievčaťu. Nevinné a zároveň prekliate.

Zatvorím oči pred ohlušujúcim tichom a úplne sa tomu poddám. Nikdy by som si nepomyslela, že návrat do Havranieho zámku so sebou prinesie podobné následky. Najprv ma preoblečú za slúžku a predstavia kráľovi. Potom si ma kráľ dá predvolať a prv než sa nazdám, sedím v lodke na rieke a o polnoci sa plávím dole prúdom za babicom s kytičkou byliniek. Tej starej strige som zaplatila trojmesačnú gážu: dve tretiny za vedomosti a zvyšok za mlčanie...

„Nechaj nás,“ zahučí Blackwell. Vypúlim oči. Richard sa na mňa pozrie. Čo sa mu to črtá v tvári? Žeby pocit viny? Prikývne, zvrtnie sa na opätku a odíde.

Blackwell sa oprie o stoličku s karmínovým čalúnením, ktorá vyzerá ako drevený trón. Zomkne ruky, položí ich na stôl a civie mi do tváre. Jeho stratégiu poznám. Bude na mňa uprene hľadieť, až kým neprehovorím.

A ja neprehovorím. Prisahám. Aj tak to nemá zmysel. Som v tom až po uši a nič to nezmení. Plynú sekundy, potom minúty a on stále mlčí. Začnem sa knísať. Som unavená, hlavu mi ide roztrhnúť z toľkého absintu a v bruchu mám ohňostroj.

Možno robím chybu, keď mlčím. Blackwell si bude myslieť, že mu vzdorujem. A to je to posledné, po čom túžim.

Podľahnem.

„Nemala som to v úmysle. Teraz myslím tú vec s kráľom.“ Začnem preventívne. Slová mi vyletia z úst a prevalcuju ticho v miestnosti. Ani sa nesnažím zľahčovať ich význam. „Nesnažila som sa ho zviest'. On poslal po mňa. S listom.“

Tak sa to začalo. Kráľ ho napísal vlastnou rukou. Podal ho strážcovi, strážca pážaťu, páža slúžke a tá mi ho počas večere položila do lona. Pamätám si, že hrubý pergamen som roztvorila s úsmevom, presvedčená, že ho posielala Caleb.

No nebol od neho.

„V liste mi kráľ nariadil, aby som o polnoci čakala na chodbe pred mojou izbou. Ale ja som ho neuposlúchla. Nie hneď. Prečo by som mala? Čo by už len kráľ mohol odo mňa chcieť?“

A už klamem. Samozrejme, že som vedela, čo odo mňa chce. Ako aj nie? Príliš často na mňa žmurkal, volal ma, aby som si prisadla, rozprával o ničom a venoval priveľa pozornosti mne, ktorá som nebola nikým. No aj keby to nerobil, jeho zámer by som pochopila. Caleb mi to vždy pripomínal: po polnoci nečaká na dievča nič dobré.

„Listy prichádzali a ja som ich ignorovala, no jednej noci po mňa kráľ poslal svojho strážcu. Nemohla som sa vzoprieť. A tak som šla. Za kráľom.“

Blackwell neodpovedá. Ani to neočakávam, a tak pokračujem. Som odhodlaná dopovedať mu to až do konca.

„Nemohla som tomu zabrániť, ale musela som zariadiť, aby sa nestalo nič horšie. Porodiť kráľovo dieťa neprichádzalo do úvahy.“ Sťažka prehltnem. Dnes som sa prvý raz priznala k svojim činom. „Ak by som sa o to nepostarala, vyhnan by ma alebo zatvoril do kláštora, kde by som hnila do konca života. Všetci by sa to dozvedeli. A vtedy som sa toho desila rovnako ako teraz. Chcem tu zostať. Tu s vami.“

Ak na Blackwella moja obhajoba zapôsobila, nedáva to najavo. Pohľad má ako z kameňa. Nedokážem z neho nič vyčítať.

Napokon prehovorí. „Ako dlho to už vieš?“

„Ako dlho už viem čo?“

„Že si čarodejnica.“

„Čarodejnica?“ vykriknem, akoby som to slovo ešte nikdy v živote nepočula. „Nie som čarodejnica! Ja som...“

„Ty. Máš. Bylinky.“ Zavrčí, ale znie to takmer ako škrekot. „Máš pri sebe čarovné bylinky a to znamená, že si čarodejnica.“

„Nie som čarodejnica,“ opakujem. „Áno, mám čarovné bylinky, aj som ich použila. Ale nie som čarodejnica.“ Zisťujem, že svojimi slovami by som nepresvedčila ani samu seba, nieto ešte niekoho iného.